

Serie nouă Anul VIII
Nr. 8 (84) 2010

Scrisul Românesc

Revistă de cultură fondată la Craiova, în 1927, serie nouă, din ianuarie 2003

Nicolae Furduescu - Autoportret

Nicolae Furduescu (1908–1954) a adus în arta românească interbelică acea atmosferă citadină plină de dinamism, mister și un lirism temperat, printr-o pictură de un mare rafinament cromatic.

Florin ROGNEANU

Florea FIRAN

Virgil Ierunca

Poet, eseist, critic literar și publicist, Virgil Ierunca, (pseudonimul lui Virgil Untaru), prin opera și activitatea sa culturală, rămâne o prezență de rezonanță în literatura noastră contemporană. S-a născut la 16 august 1920, în comuna Lădești, județul Vâlcea, trecut în eternitate la 28 septembrie 2006, la Paris. Este fiul lui Dumitru Untaru și al Mariei (născută Neagoie), țărani. Urmează studiile elementare și gimnaziale în satul natal, Liceul „Alexandru Lahovari” din Râmnicu Vâlcea, cu bacalaureatul la Liceul „Spiru Haret” din București, susținut în 1939; studii superioare la Facultatea de Litere și Filosofie, Universitatea din București (1943). În timpul studenției, încă din 1939, este redactor la ziarul „Timpul”, condus de Mircea Grigorescu și la „Ecolul”, publicații importante în epocă. Împreună cu Geo Dumitrescu, Dinu Pillat, Al. Cernădulescu și alți tineri scriitori întemeiază revista „Albatros” (1941), suprimată de regimul antonescian. În mai 1947 scoate, împreună cu Ion Caraion, „Agora”, *colecție internațională de artă și literatură*, sub auspiciile Fundației Regale Mihai I, în care publică eseu *Existențialism, umanism*. Publicația cuprinde texte în limbile română, franceză și germană, traduceri, versuri din volumul *După melci* de Ion Barbu, aforisme de Lucian Blaga, mai are printre colaboratori pe Al. Philippide, Dragoș Vrânceanu, Petre Comarnescu ș.a.

– *critic de artă*, semnat cu pseudonimul Virgiliu Angelli. În decembrie 1946 beneficiază de o bursă din partea guvernului francez (bursa purta numele scriitorului francez anticomunist Arthur Koestler, autorul cărții *Zero și Infinit*), se alătură unui grup din exil și se stabilește la Paris. Hotărârea de a rămâne în exil, într-un Paris efervescent, spațiu adoptiv pentru mulți refugiați din țările din Est, a fost pentru Virgil Ierunca o „a doua naștere”, dar și cu unele renunțări de proiecte determinate în principal de starea pecuniară, cum a fost doctoratul început la Sorbona sub îndrumarea profesorului Jean Wahl, sau schimbări în profilul creației.

La Paris ia parte activă ca secretar de redacție la apariția ziarului „*Uniunea Română*”, editat de generalul Nicolae Rădescu, la care colaborează și Grigore Gafencu. Scrie numeroase articole în publicațiile românești din exil, în special în revista „*România*”, organul Comitetului Național Român de la Washington, editat de Constantin Vișoianu. Devine redactor cultural al emisiunilor pentru străinătate ale Radiodifuziunii Franceze, „*Cronica Ideilor*” și redactor politic al emisiunii în limba română (1952–1975), iar din 1975 cercetător la Centre National de la Recherche Scientifique, Secția de Filosofie, și colaborator la Radio Europa Liberă, cu două emisiuni culturale: *Actualitatea culturală românească* și *Povestea Vorbei* (*Pagini uitate, pagini cenzurate, pagini exilate*). Continuare în pagina 3

Virgil Ierunca debutează în 1939, în „*Jurnalul literar*”, cu articolul *Tolstoi*

Poezie

Viorel Forțan
Elena Simona Popescu
Daniela Voiculescu

Proză

Carmen Firan
Deyan Ranko Brashich
Adrian Sângeorzan

Marian Victor Buciu
Ion Buzera
Adrian Cioroianu
Geo Constantinescu
Mihai Ene
Ovidiu Ghidirmic
Ioan Lascu

Eseu

Constantin M. Popa
George Sorescu

Carte eveniment: Gabriel Coșoveanu – *despre Mircea Cărtărescu* p. 4

Inedit: Marin Sorescu – *Poeme* p. 5

Irina Mavrodin – *O operă uluitoare* p. 7

Dumitru Radu Popa – *Memoria ca formă de justiție* p. 15

Teatru: Ion Parhon – *Teatrul omagiat de slujitorii lui* p. 26

Florin Rogneanu
Urme, Umbre...
*expoziție de pictură,
grafică și fotografie*

p. 32

Craiova veche – Hanul Puțoreanu
de George Vlăsescu

Nicu VINTILĂ

Ionuț Caragea – lirismul poetic

Ionuț Caragea (pseudonim literar Snowdon King) născut la 12 aprilie 1975 la Constanța, scriitor român, membru al Uniunii Scriitorilor din România, filiala Iași, din 2003 s-a stabilit la Montreal, Canada. Poet, prozator de ficțiune, editor, autor de aforisme și promotor literar, vicepreședinte al Asociației scriitorilor de limbă română din Quebec. Colaborează la numeroase reviste de literatură și site-uri de poezie în limbile română, franceză și engleză.

Ionuț Caragea se implică în promovarea culturii românești în spațiul nord-american, fiind webmeister și promotor literar pe site-ul ASLRQ. A publicat volumele de poezie: *Delirium Tremens*, *M-am născut pe Google*, *Donator universal*, *Omul din cutia neagră*, *33 bis*, *Negru Sacerdot*, *Absența a ceea ce suntem*, *Snowdon King – La suprême émotion*, *Déconnecté*, *Guru amnezic*, *Poezii de dragoste* (antologie) și alte cinci cărți de aforisme și critică literară.

Ne-am obișnuit, deseori după prima întâlnire cu poemele unui scriitor – și este tocmai cazul lui Ionuț Caragea – să căutăm a-i înțelege opera într-un chip analitic pentru a-i afla legile și structurile intime, instrumentele de realizare a tainei poetice. Încercăm să pătrundem astfel, oarecum prin efracție, în atelierul care produce vraja – operație delicată subtilă și himerică, asemănătoare în definitiv cu disecția unui fluture care ne poate destăinui acel mecanism gingaș care conturează pe hârtie, desenul filigranat al acestei flori volante. Este șansa – sau ispita, sau capcana – care va sta mereu în fața necunoscutului nostru prieten, Cititorul fără nume, de a

încerca aventura în lirismul poeziei lui Ionuț Caragea.

Autor a numeroase cărți de poezie, publicate în limba română și în limbi de circulație internațională (franceză, engleză etc.) începând cu anul 2006, alături de alte cărți de aforisme și literatură S.F., Ionuț Caragea se detașează ca stil personal dar se și înscrie, în același timp, în galeria unor importanți poeți români. Este prin excelență un poet liric, un poet care s-a format și consacrat în zona lirică a poeziei făcând să devină publică o definiție a acestui gen literar. Lirismul poeziei sale este bine încheșat din punct de vedere formal și bine încadrat. Versurile sunt ca o liră strunită, într-o teribilă tensiune. Intensitatea conținutului versurilor sale, din oricare din cărțile publicate, nu este rezultatul unei struniri extreme inclusiv a formei de exprimare, a unei constrângeri exercitate de fond asupra formei, asupra interiorității fondului încătușat între limitele formei. Imaginile plastice sugerate de autor prin versurile sale scot în evidență asemănarea, dar și marea deosebire de artele plastice vizuale care folosesc forme și culori pentru a ne încânta spiritul.

În poezia lui Ionuț Caragea adevărata plastică este întotdeauna sugerată, de aici și infinita ei putere asupra sufletului omenesc, dornic să scape de lumea reală, dar care – printr-o curioasă antinomie – îmbracă formele și culorile pământești, dându-le în plus lumina nostalgiei, iluziile și evadările sale. Vraja imaginii poetice i-o dă sufletul nostru prin înțelesul evocărilor plastice ce ni le sugerează cuvântul liric armonios cizelat și încadrat în aceste poezii (versuri) în care stilul personal al autorului le dublează valoarea.

Chiar dacă am porni de la ideea că deseori s-a încercat a se demonstra esența fenomenului poetic care încântă ființa intimă, singurul adevăr ce nu poate fi contestat de nimeni și aceasta în cazul lui Ionuț Caragea – rămâne constatarea banală că poezia este arta cuvântului, rostit în versuri minuțios cizelate de autor ce ne încântă sufletul și ne ridică priceperea spre înalte sfere spirituale.

Ionuț Caragea a contrazis prin opera sa o ineptie ce se vântura prin sfere literare marginale că poezia ar fi o izbucnire de năvalnică libertate, o trăsire vulcanică de daruri coborâte peste insul ales, o frenetică dezlănțuire a celor mai spontane și primare elemente, în divorț crâncen cu orice fond general, ancestral sau cultural.

După această păguboasă și întârziată romantică teorie, poetul ar fi un fel de vietate sacră, hrănită cu raze de lună și parfum de crini și în ceartă permanentă cu efortul, cu inocularea fecundă a cerebralității, cu zbuciumul șlefuitorului sau căutătorului de frumos.

La Ionuț Caragea întâlnim o disponibilitate sufletească spre sublim, spre perfecțiune, un spirit critic în același timp, ca o forță care despică haosul, îndepărtează zgura, mlădiază și patinează contururile, smulge și păstrează ce este mai fin și mai de gust și pune la îndemâna cititorului, în intimitatea lui, tot ce cultura și viața posedă mai prielnic și bogat pentru creație.

Lirismul poeziilor sale nu trebuie să ne amăgească sau să ne facă să uităm marele adevăr, pe care îl ascunde și pe care îl descoperă concomitent poezia sa: acela de a restabili adevărata egalitate, a tuturor elementelor vieții, ca o mare lecție într-o deschidere cosmică pe care o rostește de la începutul lumii – poezia.